

Sygn. akt III UK 43/05

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krystyna Bednarczyk

w sprawie z wniosku W. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o wcześniejszą emeryturę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 18 marca 2005 r.,
na skutek kasacji wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w R.
z dnia 2 grudnia 2004 r., sygn. akt III AUa .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U Z A S A D N I E N I E

Wnioskodawczynie W. P. wniosła kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w R. z dnia 2 grudnia 2004 r. III AUa .../04 w sprawie o wcześniejszą emeryturę przyznaną na podstawie § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1998 r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki (Dz. U. Nr 28, poz. 149 ze zm.), do której prawa następnie odmówiono w wyniku ponownego ustalenia prawa do świadczeń na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353). Kasację oparła na podstawie naruszenia prawa materialnego a jako okoliczności uzasadniające jej rozpoznanie przedstawiła następujące zagadnienia prawne: „czy przed wszczęciem

z urzędu postępowania w sprawie prawa do emerytury organ rentowy winien udokumentować w aktach rentowych lub w inny sposób uzyskanie nowych dowodów lub ujawnienie okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji mających wpływ na prawo do świadczeń, o których mowa w art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach, w jaki sposób te okoliczności winny być udokumentowane i jakie są skutki prawne wadliwości w tym zakresie, a w szczególności czy ulegają one konwalidacji w wyniku ustaleń dokonanych w toku wadliwie wszczętego postępowania; czy organ rentowy w decyzji o wszczęciu z urzędu postępowania i ponownego ustalenia prawa do emerytury winien wskazać konkretne dowody lub ujawnione okoliczności, o których mowa w art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach i jakie są skutki prawne wadliwości w tym zakresie”.

Oceniając podstawy uzasadniające przyjęcie kasacji do rozpoznania lub odmowę takiego przyjęcia Sąd Najwyższy zważył, co następuje. Zgodnie z art. 393 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów albo kasacja jest oczywiście bezzasadna. W tym przypadku skarżąca przedstawiła problem stanowiący jej zdaniem istotne zagadnienie prawne. Nie jest to jednak zagadnienie prawne wymagające rozstrzygnięcia, gdyż dotyczy zasad postępowania przed organem rentowym. Naruszenie przepisów postępowania przez organ rentowy nie może być nawet podstawą kasacji, gdyż określoną w art. 393¹ pkt 2 k.p.c. podstawą kasacji jest naruszenie przepisów postępowania cywilnego, które są stosowane w postępowaniu sądowym a nie w postępowaniu przed organem rentowym. Tym bardziej nie może być przedstawione do rozstrzygnięcia zagadnienie dotyczące postępowania przed organem rentowym w sytuacji, gdy ewentualne wadliwości tego postępowania są badane przez sąd przy rozpoznawaniu odwołania. Ewentualne nieprawidłowości w postępowaniu rentowym nie mają wpływu na rozstrzygnięcie sądu, który ma obowiązek samodzielnego dokonania ustaleń faktycznych jak i oceny prawnej. Skoro przedstawiony w kasacji problem nie jest związany z rozstrzygnięciem Sądu, należało przyjąć, że w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 393 § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia kasacji do rozpoznania.